

свідчить у нашу користь.

“Пошук соломини в оці у іншого”. Кожний з супротивників бачить помилки іншого, але не усвідомлює таких же хиб у себе самого.

“Подвійна етика”. Навіть тоді, коли супротивники усвідомлять, що чинять однакові дії по відношенню один до одного, все рівно власні дії сприймаються кожним з них як припустимі і законні, а дії опонента - як нечесні і недозволенні.

“Все ясно”. Дуже часто кожний з партнерів надмірно спрощує ситуацію конфлікту, причому так, щоб це підтверджувало загальне уявлення про те, що його дії гарні і правильні, а дії партнера - навпаки, погані і неадекватні. Всі ці накручування перешкоджають припиненню конфліктів і їх вирішенню.

Звичайно в конфлікті часто здається, що точка зору іншого зрозуміла. Але це відчуття дуже оманне. Так, наприклад, мовчання може означати найрізноманітніші стани: гнів, втому, невдоволення, зніяковілість і навіть просто те, що у людини хворе горло. Не вступаючи в діалог, неможливо зрозуміти, що припущення були помилковими, і правильно визначити, у чому насправді проблеми і чого побоюється інша сторона конфлікту. Готовність вислухати думку опонента демонструє добрі наміри, та перешкоджає виникненню жорсткого конфлікту між сторонами.

Отже, в туристичній сфері наявна велика кількість самих різноманітних конфліктів. Вони, безсумнівно, викликають негативні емоції, напругу і знижують якість відпочинку, однак їх можна розглядати і з продуктивною точки зору - як новий досвід, нові знання і навички поведінки в складних життєвих ситуаціях. Важливо зрозуміти, що кожна конфліктна ситуація несе в собі і щось корисне і позитивне. Туристам додатково можна рекомендувати перекривати негатив, викликаний конфліктами, новими враженнями, новими знаннями та емоціями. Для вирішення конфлікту важливо мати в своєму розпорядженні різні підходи, уміти гнучко користуватися ними, виходити за межі звичних схем і чуйно реагувати на можливості і поступати і мислити по-новому. У той же час можна використати конфлікт як джерело самовиховання і самонавчання.

Гак О.М

к.е.н., ст.викл. Омельченко Г. Ю.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

ДИССОЦІАТИВНИЙ РОЗЛАД ОСОБИСТОСТІ

Диссоціативний розлад особистості, що раніше називався розладом множинної особистості - це тип диссоціативного розладу, що характеризується наявністю більше 2 осіб (що також називаються альтер-особистостями, его-станами або особистостями), що чергуються між собою. Розлад включає

нездатність згадати події повсякденного життя, важливу особисту інформацію або травматичні, стресові події, при цьому усе перераховане, як правило, людина не може забути в звичайній ситуації. Причиною майже завжди є сильна дитяча травма. Діагностика ґрунтується на зборі анамнезу, іноді у поєднанні з гіпнозом або опитуваннями, що індукуються ліками. Лікування полягає в тривалій психотерапії, іноді у поєднанні з медикаментозною терапією за наявності супутньої депресії і/або тривоги.

Різні особистості можуть бути різною мірою вираженими. Зазвичай, вони більше виражені у тому випадку, коли люди знаходяться в умовах крайнього стресу. Фрагментація ідентичності зазвичай призводить до асиметричної амнезії, при якій те, що відомо одній особі, може бути як відомо, так і не відома іншій; тобто, у однієї особи може спостерігатися амнезія по відношенню до тих подій, які випробували інші особистості. В деяких випадках, одна з особистостей знає про інших особистостей і взаємодіє з ними у рамках комплексного внутрішнього світу, причому іноді одна з особистостей взаємодіє більше, ніж інші.

Розлад може початися у будь-якому віці, починаючи з раннього дитинства до похилого віку.

Диссоціативний розлад особистості має дві форми: одержиму та недержиму форма.

У одержимій формі, особистості зазвичай проявляються як зовнішні сили, як правило, надприродна істота або дух (але іноді і інша людина), які беруть під свій контроль людину, примушуючи її говорити і поступати в абсолютно невластивій їй манері. У таких випадках особистості яскраво виражені (легко помітні оточуючим). У багатьох культурах схожі стани одержимості є звичайною частиною культурної або духовної практики і не вважаються диссоціативним розладом особистості. Одержимість у рамках диссоціативного розладу відрізняється тим, що альтернативна особа з'являється мимоволі, без бажання на те самої людини, причому ця поява викликає істотний дискомфорт і проблеми, і виникає в невідповідних ситуаціях і місцях, порушуючи культурні або релігійні норми.

Поведінка особи в недержимій формі, як правило, менш виражені. Люди можуть несподівано відчувати зміни у своєму самовідчутті або самоідентифікації, іноді це виражається в тому, що вони неначе є сторонніми спостерігачами своєї власної мови, емоцій і дій, а не їх суб'єктами. Багато хто також страждає періодичною диссоціативною амнезією.

Диссоціативний розлад особистості зазвичай виникає у людей, які в дитинстві пережили сильний стрес або травму.

Діти не народжуються з почуттям єдиної цілісної особистості, вона розвивається під впливом багатьох чинників і особистого досвіду. У дітей, схильних до тривалого надмірного стресу, об'єднання психічних складових як цілісної особистості не відбувається. У пацієнтів з диссоціативним розладом особистості часто зустрічаються факти тривалого і важкого насильства

(фізичного, сексуального або емоційного) і відсутності турботи в дитинстві. Деякі пацієнти не піддавалися насильству в дитинстві, але розповідають про сильні душевні переживання, пов'язані, наприклад, із смертю одного з батьків, серйозними захворюваннями або іншою стресовою подією.

На відміну від більшості здорових дітей, які сформували цілісну самостійну особистість, у дітей, що пережили жорстоке поводження, не відбувається інтеграції сприйняття, спогадів, емоцій і життєвого досвіду, які залишаються розділеними. З часом у таких дітей може розвинути адаптивна здатність, що захищає психіку від жорстокого поводження, яка проявляється як "відстороненість", - тобто, відрив від свого суворого фізичного середовища - або відхід в себе. Кожна фаза розвитку дитини або пережитий негативний досвід можуть провокувати розвиток нової особистості.

Гдутьська М.

канд. техн. наук, доц. Гайдусь А.Ю.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

ОРГАНІЗАЦІЯ КОМПЕТЕНТІСНОГО-ОРІЄНТОВАНОГО НАВЧАННЯ В ТЕХНІЧНОМУ ЗВО

Нові стандарти освіти припускають компетентісно-орієнтований підхід, а значить проектні методи навчання, апробацію різних форм роботи, в основі яких лежить самостійність і відповідальність за результати навчання самих студентів. Компетентісний підхід є системним і міждисциплінарним, він містить і особистісні і діяльні аспекти. На основі компетентісного підходу у того, хто навчається відбувається формування ключових компетенцій, які є невід'ємною складовою його діяльності як майбутнього фахівця, і одним з основних показників його професіоналізму, а також необхідною умовою підвищення якості професійної освіти. Впровадження нової моделі освіти, орієнтованої на результат, потребує вдосконалення не тільки системи управління, методичної роботи, а й підходів до конструювання занять, їх змістом, розробці та впровадженню компетентісно-орієнтованих завдань. При цьому важлива роль відводиться контрольовано-вимірному матеріалу, що передбачає моніторинг результатів.

Компетентісно-орієнтовані завдання (КІЗ) повинні мати практичну спрямованість, соціальну та особистісну значимість, відповідати рівню освіти. КІЗ дозволяють уявити, як отримані знання і вміння можна застосувати в практичній діяльності. На сучасному етапі розвитку вищої освіти відбувається зміна підходів у визначенні його змісту, в основі яких лежить ідея розвитку особистості студента. Інтеграція української освіти в європейську систему вищої освіти загострює проблему підготовки фахівців. За час навчання в технічному вузі у студентів формується склад мислення, що характеризує професійну орієнтацію особистості. Для підготовки інженерів традиційне